

Н-В
БЧУ

ПОГОДОЧЕ

Илюстрованъ
дългоминченъ
вестникъ Заденца

БРОГ 1

1 Октомврий
1928 г.

Б-326/65

Цена 3 лв.

Одобрение от Министерството на Народното Просвещение съ заповед № 5395 от 22 декември 1927 год.

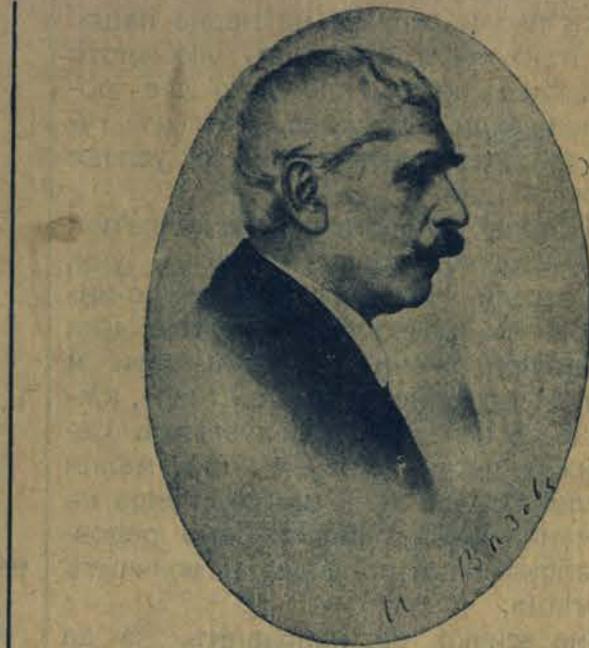
Редакция и администрация: Книгоиздателство Ив. Коюмджиевъ, София, ул. Ш. Самуилъ, 50.

Есень, есень — твойта дреха
Съ златни листи е ошита.
А срѣдъ тия златни листи
Кехлибаренъ гроздъ се вплита.

Нѣмашъ слънце, нѣмашъ пѣсни,
А защо ли не досаждашъ?...
Зная, зная — златна Есень,
Ти съсь грозде ни подслаждашъ!

Трайко Симеоновъ

Иванъ Вазовъ

Роденъ въ Сопотъ 1850 год. Починалъ въ София
на 22 IX. 1921 год.

На 22 септември се навършиха седемъ години отъ смъртта на най-голѣмия български поетъ Иванъ Вазовъ.

Но той живѣе въ всѣко българско сърдце. И детето, което почва едва да срича въ читанката си, и старецътъ презъ очилата си съ радост и наслада четатъ хубавите книги на Иванъ Вазовъ. И всѣки знае малко или много за него. Защото той е първиятъ ни и най-голѣмъ народенъ поетъ.

Иванъ Вазовъ възпѣ цѣла България, нейното добро и работливо население, отъ малкия до голѣмия. Въ неговите пѣсни се отразява меката синина на българското свѣтло небе, клочче бистрата вода на нашите планини и полета; шумятъ листата на китните джрави. Той възпѣ и нашето минало — отъ дѣлбоката старина на славните ни дѣди до героичните борби за наше освобождение отъ турското робство.

Той написа много, много пѣсни, съчини много романи и драми и оставилъ едно голѣмо книжово богатство на бѫдещите поколѣния.

Та има ли българска читанка или христоматия, дето да нѣма портрета и пѣсните на баща на българските поети? Има ли дете, което да не знае неговото име?

Никъ

БЪЛГАРИЯ

Българийо, майко мила,
Земя пълна съ добрини,
Земя, що си ме кърмила,
Моя поклонъ приеми!

Любя твоите балкани,
Твойте поля и гори,
Твойте ниви преорани,
Де Богъ всичко наспори!

Дето ази и да ида,
За тебъ мисля и горя,
Въ тебъ родихъ се и желая,
Въ тебъ свободенъ да умра!

Ив. Вазовъ

